

KONYA'DA DEĞERLER EĞİTİMİ

Cenab-ı Hak bana devlette, cezaevlerinde, özel kolejlerde zengin ve zengin çocuğundan tutun da belediyelere ait dar gelirli aile çocukları için kurduğum Manisa'da MABEM, Somada SOBEM dershanelerinde de birebir fakiri ve fakir çocuğuyla birlikte, henüz bıyığı terlerken cezaevlerine düşen gençleri de yakından tanıma imkânı verdi. İzmir'de Karabağlarda sınıfta rahmetli Rabia Sevilay Durukan'ı öldüren 7. Sınıf öğrencisi H.K ile Ankara'da Prof. annesini öldüren B. A. yı ve daha nicelerini de yakından tanıma imkânı verdi. Bugün zengin anne – babalar ile dar gelirli anne- babalar eğitimin bir yüzünü tanımaktadır. O da çocuğun bütün maddi ihtiyaçlarını karşılamak. Buna çok kez yaşayarak şahit olmuşumdur. Öğrencinin herhangi bir yanlış davranışından dolayı veliyi okula çağırdığımızda, veli hemen otomatikman kendini savunmaya geçiyor. “ Hocam ben bunun her dediğini yapıyorum, hiçbir şeyini eksik etmiyorum, daha ne yapayım?” diyorlar. İşte zurnanın “ Zırt” dediği delik de burası. Bugün maalesef çoğu anne babalar asıl yapması gerektiği şeyi ya bilmiyorlar, ya da bilmek istemiyorlar.

Evet İstanbul'da bir holding sahibinin bu anlayışla kızı için her şeyi yapıp ta sonunda tabanca, tüfek kuşanıp sülalesiyle üç Mercedes araba ile Manisa'ya gelip, beni gecenin bir yarısında telefonla uyandıran babanın “ ŞAFAĞIN SESSİZLİĞİNİ BOZAN TELEFON” hikayesini, hikaye değil olayı Eğitim öğretim dedikleri kitabımdan(Sahife 44) okursanız sanırım yazacaklarıma hak verirsiniz.

Evet, dostlar eğitimin iki yüzünden bahsedeceğim bu yazımda. Eğitimin bir yüzünü eksiksiz hatta fazlasıyla yerine getirdiğinizden asla şüphem yok. Geçenlerde benim gibi emekli bir arkadaşım ile karşılaştım. Doğum gününde torununa “Ne hediye alayım? diye sorduğunda torunu:” Fark etmez” diye cevap veriyor. Sanırım arkadaşın torununun bu cevabı yazacaklarımin bir özetidir. Evet çocuklarımızın karnını tıka basa doyurmak, istediği marka giysiyi almak, eline son model telefonu tutuşturmak, cebinde de parayı eksik etmemek. Biraz ağır bir ifade olacak ama bir Rus atasözüne göre: “ **Çocuğunun her istediğini yerine getiren iyi bir evlat değil iyi bir domuz yetiştirmiş olur**” Şimdi elimizi şakağımıza koyup düşünelim. Acaba biz ne yetiştiriyoruz. Maalesef bu konuda en büyük yanlışı anneler yapıyor. Çocuğun karakterinin oluşmasında en büyük faktör annelerdir. Annelerin merhameti sonunda ebeveynler için, toplum için sıkıntılara ve üzüntülere sebep olmaktadır. İmanı, inancı, merhameti, büyüğe saygıyı, küçüğe sevgiyi, güçsüze yardım etmeyi, yeşili korumayı bütün canlılara merhameti, doğal afet ve toplumsal olaylarda sel, deprem, savaş ve terör gibi hallerde nasıl hareket etmesi gerektiğini, kumarın, alkolün, uyuşturucunun da nasıl sinsi tuzaklar olduğunu çocuklarına anne babalar öğretmelidir. Eğer anneler babalar, eğitimciler eğitimin bu yüzünü dikkate almazlarsa sonunda ülkemiz zarar görüyor, anne babalar da dizlerini dövüyorlar. Dövenleri çok gördüğüm için bunları yazıyorum.

İşe devlet açısından bakarsak eğitim hem bir memleketin istikbali, hem de felaketidir. 12 Eylülden sonra göreve başlayan meslektaşlarımıza yaşadıklarımızı anlatmaya kalksam inanmazlar. Görev yaptığım Manisa'da bir günde üç tane siyasi

cinayet işlendi. Ticaret Lisesi Müdürü Merhum Süleyman Yanmaz bir hiç uğruna kurşunlandı ve öldürüldü (A.R. Eylesin), Manisa Lisesi idarecisi kurşunlandı.. Bu ülke hiçbir zaman ne çiftçiden, ne çobandan, ne esnaftan zarar gördü.. Bu ülke en büyük zararı dün sırasında okuttuğu, lojmanında oturttuğu, maaş verip karnını doyurduğu insanlardan gördü. Misal mi? Alın size devletin arşivlerinden bizzat yaşanmış çıplak bir örnek. Hiç unutmam ,11 Eylül günü 1980 günü Türkiye’de 27 kişi öldürüldü. Bunlardan on üçü lise müdürü meslektaşlarımızdı. O zamanlar bana da kurşun sıkıldı ama yaşayacak ömrümüz varmış tabanca ateş almadı. Tabanca çekenle ne oturdum, ne çay içtim, ne de gözün üzerinde kaşın var dedim. O günler işte böyle günlerdi. Allah o günleri bir daha bu ülkeye yaşatmasın,(şu anda buna benzer yaşanan PKK terörünün de elini kurutsun.) Her nedense 12 Eylül gününde bu cinayetler bıçak gibi kesildi. 1981 yılında Başbakanlık ile Genel Kurmay Başkanlığının hazırlayıp yayınladığı ve tüm kamu kurum ve kuruluşlara gönderilen “ Türkiye’de Terör Hareketleri ve Beyaz Kitap” tan yani devletin arşivlerine girmiş bir olayı anlatırsam sanırım anlattıklarımın masal olmadığını, yanlış eğitilen insanın ne kadar zararlı olduğunu anlayacaksınız.

Üniversite gençlik liderlerinden üniversite öğrencisi bir delikanlı, cinayetlere, banka soygunlarına karışır, hocasının odasını basar hocasının daktilosunu, kitaplarını pencereden atar, dedesi yaşındaki profesör hocasını da hurda haş eder, öldü diye bırakır gider. Bu delikanlı 12 Eylülden sonra aranmaktadır. İhbar gelir babasının evine baskın yapılır. Ama ihbar asılsızdır. Komutan yüzbaşının canı sıkılır delikanlının babasını karakola çağırır. Gerisini devletin arşivinden okuyalım:

- Nedir bu oğlundan çektiğimiz? Sen biliyorsundur yerini, nerede ise söyle beni uğraştırma! Gencin babası:
- Ben size bağıracam yerde siz bana bağıyorsunuz. Çocuğumu ben sizden istiyorum, diye cevap verir. Komutan:
- Sen ne demek istiyorsun? Delikanlı benim oğlum mu? diye çıkışınca; gözü yaşlı babanın ağzından dökülen cümleler dünkü eğitimi bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyor.
- Komutanım! Benim beş tane çocuğum var. Biri tarlada çift sürüyor, biri bakkal dükkanında, diğeri işçi ilçede, kızım kocada, Bunlardan şikayetin varsa kulaklarından tutup getireyim teslim edeyim size. Ama siz benim devlete teslim ettiğim oğlumdan şikayetçesiniz. Bu konuda asıl ben sizden şikayetçiyim., Devletimden şikayetçiyim. Ben oğlumu okusun, memleketime, devletime hayırlı bir evlat olsun diye devletime ve devletimin okullarına teslim ettim. Anarşist olsun diye teslim etmedim. Benim oğlumu anarşist yapan devletin okullarıdır. Ben sizden şikâyetçiyim. Çocuğum diğerkileri gibi benim dizimin dibinde olsa idi anarşist olmayacaktı. ve devletim de zarar görmeyecekti. Ben de baba olarak bu durumlara düşmeyecektim. Oğlumu ben sizden istiyorum” dediğinde komutanın nutku tutulur, babaya söyleyecek bir söz bulamaz.

İdealist insanlar halden ümitsizdir ama geleceğe olan umutlarını kaybetmezler. Üç çeyrek asra yaklaşan yaşımla gençler arasında ilgi ile izlenen eğitim seminerlerime aralıksız devam ediyorum. Bugüne kadar üniversiteler, cezaevleri, okullar olmak üzere verdiğim konferans sayısı da 300 'ze dayanmakta. Çağrıldığım halde hala Manisa'da burnumun dibinde olup da gidemediğim okullar var. Kütahya Dumlupınar üniversitesi, Kütahya Kapalı Ceza Evi, Kütahya'nın merkezi ve ilçelerindeki 20 günlük programımı bitirdikten sonra, Denizli, arkasından Manisa, yine arkasından da torun görmek üzere gittiğim Konya'da Merkez Karatay, Meram, Selçuklu ilçelerinde Eğitim seminerlerim oldu. Bu ilçelerde birbirinden değerli okul müdürleri, ilçe milli eğitim müdürleri gördüm. Hepsi de kıpır kıpır eğitim yanıklısı gençler. Oturduğu koltuğun sancısını yüreğinde taşıyan eğitimciler. Düne nazaran geleceğe olan ümitlerim arttı. Hele İl Milli Eğitim müdürlüğünün direktifleriyle Meram İlçe Milli Eğitim müdürlüğünün hazırladığı Şube müdürü Mehmet Nuri Aydın beyin önsözü ile hazırlanan " Değerler Eğitimi çalışma Programı" beni çok mutlu etti. Değerler eğitimi altında Anaokulundan, ilkokul, ortaokul ve liselere kadar hazırlanan kitapçık oldukça kapsamlı hazırlanmış. Ancak bir eksiğiyle aile eğitimi atlanmış. Çünkü aileler dünkü aileler değil. Elli yıl önce "babaerkil" imparatorluğu vardı. Okullara babalar gelir, çocuklarının kayıtlarını babalar yaptırırdı. Veliyi çağırdığımızda babalarla muhatap olurduk. Zamanla babalar okullardan ayağını çekti, yerini anneler aldı. Maalesef anneler devreye girdikten sonra eğitimde olumsuzluklar yaşanmaya başladı. Şimdi ise "Çocukerkil" imparatorluğu hakim.. Bu kitapçığa bir de aile eğitimi eklenirse ideal bir " Değerler Eğitimi" kitapçığı olacak. Ama her şeye rağmen güzel hazırlanmış bir kitapçık. Türk milletinin değer yargılarının doğruları ve yanlışları örneklemelerle anlatılmış. Her eğitim kademesinde kimin ne yapacağı ve neyi, nereye kadar vereceği kitapçıkta detaylı bir şekilde almış. Bence Konya Milli Eğitimin bu çalışması Konya'da kalmamalı bakanlık tarafından bastırılarak diğer eğitim kurumlarına da gönderilmeli... Yukarıda da arz ettiğim gibi ailelerin çocuklarına yaklaşımını dikkate alırsak bugün en büyük kötülüğü çocuklarına maalesef anne babaları yapmaktadır. Onun için bugünkü eğitimde aileler de ihmal edilmemelidir.

Evet Kütahya'da gördüğüm gibi Konya'da da rahmetli Ayhan Songar Hocamızın tabiriyle oturduğu koltukla yükselen değil, oturduğu koltuğu yükselten, eğitimin kaygusunu yüreğinde taşıyan, siretleri, suretlerine yansıyan başta İl Milli Eğitim Müdürü Mukadder Gürsoy beyefendi olmak üzere Müdür Yardımcıları Sayın Servet Altuntaş, Sayın Yusuf İpek, Şube müdürü Sayın Mehmet Nuri Aydın, ARGE sorumlusu Sayın Mehmet Aslan ve ekibini yürekten kutluyorum. Hepside omuzlarına yüklenen milli ve manevi sorumluluğun idraki içinde oturdukları koltukları yükselten gençler. Allah hepsini nazardan saklasın, sayılarını çoğaltsın.

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin, Konya- Meram Atatürk Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi öğrencileriyle beraber.

